

תקרית במערה. כל ברדעת יסכים שאין כל אפשרות לסעות במערה של סדום. אולם במסע זה היה הכל אפשרי. הלפידים החלו לדעוך. האנשים חיפשו מוצא שנמצא בסוף. היה זה השיא שהביא את המסע לעין גדי ולרגלי המצדה.

זהירות, חבריא! אחרי היאוש הראשון התאושו האנשים, הפכו את הגיפ חזרה על גלגליו. החבל נמתח כדי למנוע את הפיכתו לצד השני. הנזק נראה תחילה איום, אך היה בעיקר חיצוני. העיקר, שאפשר לנסוע. על הנזק ידיבר בתלאיבי. הוא הגיע ל-200 ליי.

אמון בחשיכה איים לשים קץ למסע עוד בערב הראשון. מהומים עמדו הצעירים מסביב לגיפ שהתהפך על יושביו. לו היה זה גיפ פתוח, היו ארבעתם נהרגים במקום. גג הגיפה הוא שהציל אותם מהמות.

הפצועים, שאף אחד מהם לא העז להתמוטט סופית לפני הגיעו לתלאיבי. לצידו יושב ירחמיאל ("רמי") רוזן, הבעל הצעיר של מפעל לדברייצמר, ומאחוריו שמוליק אלפרט, מכונאי מטוסים. כולם עמדו יפה במבחן הקשה של נסיעה בלתי רגילה בשמש הלוהטת.

חיות הנוב. איש לא היה מנחש כי שלוש הפנים האלה שייכות לבני חברה סאלונית תל אביבית דגילה. ואינם, במסע גילו כשרונות בלתי צפויים. דויד סגלוביץ (מרכז), נהג משאית בן 22, הוכיח את עצמו בנהרה כגאון מכאני, חולל את הפלא הגדול של חבישת הגיפים

כמה דקות בצל. הגיפ הראשון גילה עץ בודד בשטח, מתחבא בצלו. כל רגע בצל הוא ג'עדן, מרענן את הצעירים כדי לערוך מטווה. לבזבז כמה כדורים שקיבלו בהשאלה, עם הנשק, מהמשרה על סמך רשיון הסיוע ממשרד הבטחון.

מים, מים וששון. משה כרובי, נהג של מכונית הובלה לאטריות, קופץ לתוך ברכת עיויבה, בלב הערבה. משה הוא היחיד שטרח ל"בוש בגדים, כדי להצטלם. מעולם לא העריכו התלאיבים המפונקים את ערכם של המים כמו ביום זה, כשהשמש של הערבה הצליפה בהם.

פאנצ'ר! מלת האמים נשמעה בדייקנות חדגונית כל 20 קילומטר. השיירה נעצרה תחת השמש הלוהטת, החליפה את הגלגל שמרד באבני הערבה, טיפלה ביתר המכונות, שנאנקו, אך מילאו את תפקידם בנאמנות.